

VAS-ÉS-FÉM-MUNKÁS

A ROMÁNIAI VAS-, FÉM- ES VEGYIPARI MUNKÁSOK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGÉNEK HIVATALOS KÖZLÖNYE

Előfizetési ár: egy évre 0j, fél évre 50 Lei
TELEFON 4-50-13

MEGJELNIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
BUCUREȘTI, STR. CAZARMEI No. 11

Küzdelen a szakszervezeti szabadságért

A világháború befejezése után megnagyob-
bított Románia ipari fejlődése, mérföldes lé-
pésekkel haladt előre. Amíg Európa ipari or-
szágainak, ipari fejlődése a kezdetlegesség, a
kézművesség, a primitívség minden fokán ke-
resztül kellett menjen, hogy elérje a technikai
tudomány útján, a mai fejlett ipari élet csodáit
és amíg ez a folyamat évszázadokat vett igénybe
az egyes külföldi országokban, addig Románia
ipari fejlődése ezt az utat ugyiszólván alig más-
fél évtized alatt tette meg. Pillanatig sem va-
gyunk abban a tévhitben, hogy ez a fejlődés a
mi kapitalistáinknak, mérnökeinknek és ipari
munkásainknak a kizárólagos érdeme és rá-
termettségének az eredménye. Pillanatig sem
mondjuk, hogy ime: amíhez más nemzetnek
évszázadokra volt szüksége, azt mi másfél év-
tized alatt is meg tudtuk valósítani, mert mi
jobbán értünk a dolgokhoz, mint mások értet-
tek. Hanem azt tettük, hogy már kész, fejlett
és kipróbált ipari rendszert vettünk át a kül-
földről és honosítottunk meg idehaza. Bár ha
lépten-nyomon beleütközünk is a régi fejletlen
ipari élet csökevényeibe és maradványaiba, ez
csak természetes következménye a dolgoknak,
de országunk ipari életében a technikai haladás
víványainak tagadhatatlan csodái minden
ipari ágazatban fellelhetők. Az építőiparban,
a vegyiparban, a petroleumparban, a bányá-
szatban és talán első helyen a vas- és fém-
iparban.

De van egy másik körülmény is, amely ipari
fejlődésünk lehetőségeinek biztos alapot nyújt:
az ország gazdasági adottságai. Természeti
kincsekben dusan ellátott ország vagyunk. És
nemcsak mezőgazdasági terményekben, hanem
vas, szén, fa, petróleum is bőven található, ami
ipari fejlődésünket biztosítja. Ezen adottságo-
kat a romániai kapitalisták — bár a maguk
módja szerint — ki is használják. Ha ugyan
önálló kezdeményezésük igen szűk körre is szor-
ítkozik, de külföldi tőkének a bevonásával nap-
nap után alakulnak új és új ipari vállalatok,
amelyek az állam részéről ugynevezett „ipar-
pártolási“ kedvezményeket élveznek, ugmint:
adókedvezményt, szállítási kedvezményt és
vám-védelmet és ezzel a mi kapitalistáink is és
a külföldről hozzánk beözönlött tőke is nagyon
jól járnak. Óriási hasznokat vágnak zsebre.
Nem beszélve arról, hogy minden esetben, min-
den ipari vállalatban egy pár neves politikus is
helyet foglal, akik sok esetben nem is kell rész-
vényt jegyezzenek, illetve befizessenek, azt ki-
fizetik helyettük mások, csak nevükkel kell sze-
repeljenek és alkalom adtán a különböző he-
lyeken, befolyásuk latbavetésével kell hasznára
legyenek annak a vállalatnak, amelynek rész-
vényeseiként szerepelnek és ezek a politikusok
is nagyon jól járnak.

Az előbbrelátó kapitalista vállalatok e
tekintetben odáig mennek, hogy nemcsak egy,
hanem minden jelentősebb politikai pártnak
egy-két emberét részvényesként szerepeltetik a
vállalatban az esetre, hogy ha bármilyen párt
is jön kormányhatalomra, minden esetben biz-
tonságban érezzék magukat.

Amint mondtuk, ha a romániai ipari élet
nem is fejlődött a nyugateurópai országok
szintjére, de az ország gazdasági adottságai
folytán és a külföldről importált modern tech-
nikai módszerek alkalmazásával határtalan

profitra tesznek szert mindazok, akik tőkájukat
iparvállalatokba fektetik és akik ezen vállalata-
kkal üzleti kapcsolatban vannak.

Egyedüli tényező, akinek az ország javaiból
csak annyi rész jut, hogy dolgozhat olcsó bérért
— ha az ugynevezett racionalizálás folytán még
nem építették le — és gyűjtheti halomra a mil-
liókat és milliárdokat azok részére, akik ellen-
érték fejében neki szolgásgot és elnyomást,
nyomort és szenvedést nyújtanak: A MUN-
KASSÁG. Nem egyszer mutattunk rá lapunk
hasábjain is arra a hallatlan kizsákmányolásra,
ami a különböző iparvállalatok részéről törté-
nik a munkássággal szemben. Most legutóbb a
Bucurestiben tartott Prahova-völgyi petróleum
telepek munkássainak konferenciáján megren-
dítő jelentésben számoltak be a munkáskül-
döttek azokról a munkafeltételekről és munka-
bérekről, amelyek mellett a munkások kényte-
lenek dolgozni. Napszamosok 20 leuval kezdődő
napibéért dolgoznak és szerencsés ember az,
aki 50—60 lei napibérré felviszi. Bár a szak-
munkások ennél valamivel többet keresnek, de
az is jóval alul marad a létminimumon. Szá-
mot kell vetni — mondják a konferencia kül-
döttei — hogy a 20 lejtől 60 lejig terjedő napi
kereset havonta csak 20—24 napon keresztül
van biztosítva, de a hónap 30 napból áll. Ha
most a munkás 20—24 napi legjobb keresetét
30 napra felosztjuk, alig 45 lei a napi átlag ke-
reset. Hogyan élhet meg ebből egy
4—5 tagú család? A száraz mindennapi
kenyeret sem vásárolhatja meg, hól marad
aztán az életkörülményeihez elengedhetetlen
szükséges lakás, tüzelő-anyag és ruházkodás,
nem is beszélve a másfajta kiadásokról. Az éh-
bérek még nem töltik tele teljesen a munkások
keserű poharát, ehhez párosul még a rossz bán-
ásmód, kaszárnya-fegyelem. Csak nemrég
készítették el a Prahovavölgyi vállalatok igazga-
tóságai az ugynevezett „gyári regulamentet“,
amely az utóbbi időben felkapott divattá vált
országszerte a kapitalisták körében. Ebben a re-
gulamentben többek között szigorúan tiltva van
propagandát kifejteni a szervezkedés érdeké-
ben, nemcsak a gyár területén, „hanem a gyár
szomszédságában, vagy annak környékén is“. Ezek az óvintézkedések is csak annak a bizo-
nyítékai, hogy a kapitalisták tudatában vannak
a munkásság nyomorának, hallatlan kizsákmá-
nyolásának és úgy gondolják, hogy amíg lehet,
terrorral is visszatartják, illetve elriasztják a
munkásokat az osztályharcos szervezkedéstől.

A munkáltatók önkényét elősegíti és alátá-
masztja az a körülmény, hogy a Prahova-völ-
gyében nincs egyesülési és gyülekezési jog. A
szakszervezetek működése teljesen meg van bé-
nítva, azok működése be van tiltva. A szakszer-
vezetek helyiségeit állandóan csendőrök és de-
tektívek felügyelete veszi körül. Ha szaktár-
saink gyűlés engedély iránti kérést terjesz-
tenek be az illető hatóságokhoz, a kérést vagy el-
utasítják, vagy a határidő lejártá után adják ki.
És ha mégis megtörténik, hogy engedélyezik a
gyűlést, abban igazán nincs köszönet, mert több
detektív jelenik meg a gyűlésen, mint munkás.
Elképzelhető tehát, hogy milyen hangulat ural-
kodik az ilyen körülmények között megtartott
gyűlésen. Ezen áldatlan állapotok miatt több

izben fordultunk panasszal az illetékes minisz-
teriumhoz, de sajnos nem sok eredménye volt
panaszunknak. De a reményt nem adjuk fel,
újra megismételjük panaszunkat. Mert nem
lehet célja és érdeke az ország kormányának,
hogy a munkásságot megakadályozzák abban,
hogy akarátát, kívánságát és jogos érdekeit
törvényes úton rendezze.

Az ország alkotmányos törvényei alapján,
ennek az államnak minden polgára egyforma
kötelezettségekkel és egyforma jogokkal rendel-
kezik. Tehát a munkásság jogosan teszi fel a
kérdést: A tőke és munka harcában, az ellen-
félnek — a kapitalistáknak — minden szabad
és a munkásságnak a jogos életérdekek, a min-
dennapi kenyér megvédése nem? Amidőn a
kapitalisták az ország természeti kincseinek ki-
használásával határtalan profitra tesznek szert,
akkor az állam vezetését intéző államférfiak-
nak kötelességük a gazdaságilag gyengébb fél-
nek — a munkásságnak — is megadni a lehe-
tőséget, hogy legalább emberséges megélhetés-
ben legyen része, hiszen ezt kívánja az ország
egyetemes érdeke. Az ország nem a felső tiz-
ezrek tulajdona, hanem az összes lakosságot
magába foglaló román nemzeté. Mit szólnának
a kapitalisták, ha egy szép napon betiltanák
nekik bármilyen gazdasági és politikai össze-
jövetelet? Persze, úgy gondolják, hogy ez nehéz
dolog, mert ők kevesen vannak és ennél fogva
találnak rá módot az összejövetelekre, a tilalom
kijátszására. De mit tehetnek arról a dolgozó
proletárok, tömegei, ha ők sokan vannak. (Epe-
pen ez a szerencsésük a kapitalistáknak, hogy
sok a dolgos, éhes proletár). És hogy sokan
vannak az nem lehet ok arra, hogy őket guzba
köve tartsák.

Mindezek arra kell készítsék a munkásságot,
hogy jogos önvédelme érdekében küzdjön a
szakszervezeti szabadságért. Törvényadta jo-
gaihoz ragaszkodjon és szálljon sikra, ha még
szünetekkel tele utat is kell járjon érte.
A kapitalista társadalmi rendszerben ingyen
semmit sem adnak, küzdelem nélkül semmit
sem lehet elérni.

B. S.

Virágzik a háborus ipar

Azt ma már mindenki s főleg az öntudatos munkás
tudja, milyen óriási nyereség származik abból a há-
borus ipar tőkéseire, ha a népek egymást gyilkolják.
Hogy azonban akár az angol Armstrog-Vickers, akár
a francia Schneider-Creuzot, avagy a csehszlovák
Skoda-gyár részvényesei, vagy a svéd és német
Krupp öszzeszerüleg mennyit keres, ezt a legna-
gyobb titok fedi. Azonban ennek ellenére fogalmat al-
kothattunk erről, ha tekintetbe vesszük azokat a hi-
vatalos jelentéseket, amelyek szerint az elmúlt esz-
tendőben háborus feleknek fegyvert, lőszeret s egyéb
háborus anyagot az alábbi cégek a következő ösz-
szegért szállítottak:

Angolország	18 millió arany dollárért
Franciaország	7.1 „ „ „
Amerika	6.5 „ „ „
Csehszlovákia	5.2 „ „ „
Svédország	4.3 „ „ „

Ezek a számok persze jóval alulmaradnak a való-
ságnak, mert a tényleges összeg mindig rejtve marad
a közvélemény előtt.

Az állami költségvetés és a munkásság

Az állami költségvetés az utolsó simításokat eszközlik, hogy mielőbb a parlament elé terjeszthessék. Ez a simítás azt jelenti, hogy a népet terhelő hatalmas számoszlopokat magasabbra és még magasabbra összegezik, hogy az így kifejezésre jutó bevételek fedezzék, vagyis kiegyensúlyozzák a kiadási tételeket.

Az állami költségvetés tételeinek miképen összeállítása nem közömbös a munkásosztály számára. Gazdasági és szociális helyzetének a kialakulása szorosan egybekapcsolódik a költségvetés kiadási és bevételi tételeivel. Egyrészt a gazdasági élet fellendülése és a szociálpolitika kiépítése függ attól, hogy a költségvetés milliárdjaiból mennyit használnak fel ezekre a célokra, másrészt a munkásosztály hozzájárulási-aránya, mindennapi életfeltételeit ez szerint befolyásolja.

A kapitalista társadalomban a kapitalisták osztályérdekei irányítják az állami költségvetés összeállítását. A cél: az uralkodóosztályt lehetőleg mentől nagyobb részben *tehermentesíteni* a közterhek fizetése alól és ezeket a közterheket áthárítani a munkásosztályra, a dolgozó néprétegekre. Ezt a célt csaknem észrevétlenül szolgálja az, hogy az *egyadórendszer* helyett a *közvetett-adónemek*, az úgynevezett fogyasztási-adók különböző alakjában kell a nép alsó rétegeinek viselnie a költségvetés nagyobb terheit.

A munkásság általában a nép a legtöbb esetben nem is tudja, hogy a létfenntartásához nélkülözhetetlen fogyasztásicikk amit vásárol, milyen nevű és összegű illetékekkel van megterhelve s boldog megnyugvással olvassa a hivatalos kormányilatkozatokat, ha a kormány egyik vagy másik fogyasztásicikkre ilyen vagy amolyan cím alatt illetéket vet ki, hogy „ezt nem a fogyasztó, hanem a termelő vagy kereskedő fizeti”. Arra nem is gondol a fogyasztó, hogy a cikket előállító vállalatok és termelők a kirótt illetéket a lakosságra vagyis a fogyasztókra hárítják át oly módon, hogy megdrágítják az élelmi vagy ipari cikket. A legtöbb fogyasztó nem sejtí, hogy a kenyérbélyeg árát ő fizeti meg a kenyérrában csakugy, mint a cukorilletéket annak árában stb.

Valójában a dolgozó néprétegek nem is tudják, hogy voltakképpen mennyivel járulnak hozzá a rendes adónemek felül az államháztartás fenntartásához és a romániai munkásnak sejtelve sincsen arról, hogy a rendes adózási teherföltekeken felül körülbelül

98-féle különböző illeték terheli amugyis nyomoruságos háztartását a létfenntartási cikkek megvásárolása által.

És amikor a munkás panaszodik a 4 százalékos kereseti adó túlzott magassága miatt nyomoruságos éhbérét tekintve, bizony nem tudja, hogy ez még csak elenyésző része az uralkodóosztály által rájárártott közterheknek, mert egy olyan kiváló pénzügyi szakértő szerint is, mint Slavescu volt pénzügyminiszter adatai alapján, az ország minden egyedét

30.7 százalékos átlagos adó terheli — ami azt jelenti, hogy a romániai dolgozó, fizetésének egy harmadát veszi el az állam s hogy háromnap keresetéből egy napi keresete fölött nem rendelkezik s ezt nem használhatja fel gazdasági helyzetének, életnivójának megjavítására, mert ezt az államnak kell juttatnia.

Ez érthetővé teszi, hogy miért van a romániai munkás olyan nyomoruságos helyzetben s miért pusztul el évente 200 ezer gyermeknél több egy éves életkora előtt a kielégítetlen táplálkozás következtében. Azért, mert az európai munkásság között a legkisebb keresete van, ellenben a legnagyobb adózóalany. Keresete nincsen arányban a töle követelt közterhekkel s ezért fokról fokra süllyed élet-színvonalára.

Nem alakulna ki a helyzete ennyire borzalmasan, ha az állami költségvetés hozzájárulna a gazdasági élet fellendítéséhez, ha lömozdítaná azt az egészséges vérkeringést,

hogy a befizetett adónemeket és illetékeket megfelelő hányadának a gazdasági életbe való felhasználása által állandó munkaalkalmakat teremtené, fellendítené az építkezést, a minimális munkabéreket törvényesen biztosítaná, amivel két cél lenne elérhető: állandóan javulna a munkásosztály s általa a nép-egyetem gazdasági helyzete, másrészt adófizetőképessége szilárdabb lenne.

Természetesen ez sem az igazi megoldása a problémának. A helyes megoldás a *progresszív adózási rendszer*, az, hogy ki-ki anyagi helyzetének megfelelően járjon hozzá az államháztartáshoz, aki amilyen hasznót huz az állami rendszerből olyan mértékben vegye ki részét a közteherviselésből is.

Hogy azonban az ilyen teherviselési rendszer bevezetésétől mennyire távol áll a polgári kormányzat erre jellemző példát mutat a ma is folyamatosan lévő munkakönyvek és ipari igazolványok becsereleése. Mindenki előtt érthető, hogy milyen ok következtében vált olyan türelmetlenül sürgössé ezen okmányok becsereleése. A magyarázata az, hogy

az állam százmilliósz bevételel akart kisajtolni a munkásokból és kisiparosokból s erre a célra találta ki ezt a módszert.

A liberális kormány egyébként is nagy szellemességet tanúsított az újabb és újabb közterhek kiróvásával. Kormányzásának s ennek főleg két legutóbbi évében, **millió d lej összegű adót és különböző illetéket vetett ki az ország lakosságára.**

Mit akarnak a kapitalisták?

A petróleum ipar kapitalistái a legféltelenebb munkáskizsákmányolási politikát folytatják. A prahovavölgyi munkásság munkafeltételei és munkabérei bizonyítékát adják annak, hogy a jelen esetben a legszörnyebb kapitalistákkal állunk szemben, akiknek profitéhségét a munkásság ezreinek határtalan kizsákmányolása sem elégíti ki. A munkásság szervezkedésének megakadályozása a meglévő szakszervezetek ok nélküli üldözése nem szolgálhat más célt, mint guzsbakötni még egy darab időre a munkásság felfelé törekvésének lehetőségeit. A román petróleumiparban levő legnemzetközibb világkapitalistái nem panaszkodhatnak arról, hogy rossz sorsuk van. A petróleum óriási kincs, amelynek pénzbeli értéke a nemzetközi kapitalisták vaskasszáiban megy át, míg a munkás sorsa rosszabb, mint a gazdátlan kutyáé. Hogy mennyire reakcióssok ezek a kapitalisták, mennyi gyűlöletet vadsgát tanusítanak a jogsákból kivételtelt rabszolgáik iránt, kiviláglik abból a tényből, hogy csak egyedül ők utasították vissza a munkaügyi minisztérium által kidolgozott és életbeléptetett munkanélküliek segélyezési szabályzatát, melynek alapján a munkabérek összegének 10%-át kellene befizessék a segélyezési alap javára.

Ujabbban a petróleumtelep munkásaira nézve kaszárnya fegyelmet akarnak a kapitalisták bevezetni. Tervük az, hogy az üzemekben munkarendet állítsanak be, amelyek csupán kötelezettségeket irnak elő; a jogokat elfelejtették befoglalni.

A ploesti „Concordia” társaság például egy 57 cikkből álló kaszárnnyarendelkezéseket tartalmazó munkarendet állított össze. Ezt a szégyenletes és emberi méltóságot megalázó munkarendet a XX-ik században élő munkásság részére állították össze.

Kiragadunk szaktársaink okulására egy néhány, minden jóérzést nélkülöző rendelkezést:

„Az angol munkahét megszüntnek tekintendő. Azok a munkások, aki a munkabér kifizetés napján nem dolgoznak, fizetésüket csak a bérfizetési nap után következő kedden, vagy pénteken vehetik fel.

Előleget az igazgatóság semmi körülmények között nem folyósít. Csak nagyon súlyos esetek képezhetnek kivételt, amelyek elbírálása az igazgatóság hatáskörébe tartozik. A munkaidőben köteles a munkás termelni mennyiségileg és minőségileg annyit, mint amennyit a munkabér megállapítása idején termelt. Mennyiség, vagy minőségbeli csökkenés esetén felmondással járó elbocsájtást, vagy munkabér leszállítást von maga után.

Mindazok a munkások, akik szabályos Bon hiányában anyagot visznek el a műhelyből, a raktárból, vagy a gyár udvaráról; első ízben pénzbüntetéssel, megismétlődés esetén elbocsájtással büntetendők még akkor is, ha az anyag a műhely célját szolgálja.

Egy négytagú munkáscsaládnál tehát évi 1200 lejjel emelkedett a közteherviselés, amely anakelőtte is már kibírhatatlan volt s ami természetesen ennek arányában újból csökkentette a dolgozó nép életszínvonalát.

Az új állami költségvetés újabb terheket ró az ország népére, anélkül azonban, hogy a kormány eddigi gazdasági politikája olyan irányváltozást mutatna, mely a fogyasztóképességet megjavítaná, élénkítené a termelő-képességet vegl megszüntetné a munkanélküliséget és jobb kereseti viszonyok előidézésével könnyebbé tenné a közteherviselést. A mai gazdasági és pénzügyi politika olyan, hogy végül az országot fenntartó répierek: *a dolgozórétegek végleges összeroppanásához vezet.*

Valljuk meg, ennek oka azonban nemcsak a kormány, hanem a munkásság is amely *mezőbentő közönyösséggel viseltetik a gazdasági kérdéseit iránt* nem gondolva arra, hogy voltakképpen a mindenkori gazdasági helyzet szabályozza létfeltételeit és hogy a gazdasági problémákkal szemben csak másodrangú fontosságú kérdés a szociálpolitika, amely ma cselekvéseit uralja, s amelyek annyira lefoglalják, hogy a gazdasági problémák szinte teljese háttérbe szorulnak ez elől.

A munkásosztálynak, vagyis a dolgozók egyetemének harcolnia kell az *egyadórendszerért*, mert csak ezen keresztül küszöbölheti ki azt a sok igazságtalanságot, mely a mai adózási-rendszerben rejlik a számára s amely rendszer gazdasági összeomlásához vezet ha annak mielőbb megváltoztatásáért nem harcol.

Hoffer Géza

A munkaidő alatt tilos az étkezés és tilos a munkásoknak munkahelyüket elhagyni.

A műhelyben, gyárban és munkahelyeken bárilyen szóbeli, vagy írásbeli, továbbá jelvények, vagy falragaszok útján eszközölt propaganda szigorúan tilos, tekintet nélkül ezek céljaira. Tilos továbbá a gyár udvarán, vagy a műhelyek közvetlen szomszédságában gyülekeket tartani. Mindazok, akik e rendelkezéseket nem tartják be, minden felmondás nélkül ellesznek bocsájtva.

A vállalat fenntartja magának azon jogát, hogy a munkarendben foglalt szankciókon kívül, az egyes esetekben tetszés szerint más szankciókat is alkalmazzon.

A fizetéses pihenő szabadság.

Fizetéses szabadságot a vállalat folyósít mindazon szakmunkásoknak, tanulatlan munkásoknak, irodai tisztviselőknél, akik a szolgálatban rendszeresen és állandóan jártak, vagyis, akiknek meg nem szakított tevékenységük volt, kivéve az indokolt és az igazgatóság részéről is elismert hiányzásokat.

Abban az esetben, ha egy alkalmazott a fizetéses pihenő szabadságáról le akar mondani, köteles ezen irányu kívánságát 10 nappal előbb az igazgatóságnak írásban benyújtani, mely kérés az illetékes hatóságoknak döntés végett felterjesztendő.

Bármilyen kategóriában tartozó mindazon munkások, akik adventista hitüknel fogva, szombaton a munkából rendszeren, vagy rendetlenül hiányoznak, igényt a fizetéses szabadságra akkor sem tarthatnak, ha ezt a napot a vállalat nem fizeti.

Az illetékes hatóságok részéről történt jóváhagyás után következő 10 nap mulva, a munkarend véglegesnek és kötelezőnek tekintendő. Az ujjonnan alkalmazott munkásoknak e rendelkezések tudomásul adtak és e rendelkezések minden jelen és jövő alkalmazott kötelezettségeinek kiegészítő részét képezik. 1937 január 1-je után elfogadott munkabér egyenlő azzal, hogy a munkarend rendelkezéseit magára nézve az illető munkás, kötelezőnek tartja, tekintet nélkül arra, hogy irástudó, avagy nem.”

*

Hisszük, hogy a munkarend fenti kivonata eléggé dokumentálja a petróleumvállalatok igazgatóságainak beteges mentalitását.

A munkásszakszervezetek úgy a Prahovavölgyében, mint az ország más részein éles állásfoglalást kell tanusítsanak a munkarendekkel szemben, amelyek ellentétben állnak a törvényes rendelkezésekkel.

A munkásosztály kollektívszerződések meghonosításáért harcol, mert csak ezen az uton jut lehetőséghez, hogy a munkabérek és munkafeltételek megállapításánál hallattassa szavát.

A Prahova-völgyi munkásság kerületi konferenciája

Szövetségünk által összehívott, Prahovavölgyi szakszervezeteink kerületi konferenciája január 24-én tartott meg a főváros „Casa Poporului” Str. Izvor 37. szám alatti helységében. Résztvettek a konferencián e vidék összes helységeinek kiküldöttei, míg a fontosabb ipari gócpontokban működő szakszervezeteink 4—5 kiküldöttel is képviseltették magukat. Napirenden szerepelt a Prahovavölgyében dolgozó vas- és petróleum munkások gazdasági helyzetéről szóló jelentések.

A konferenciát délelőtt 10 órakor nyitotta meg Mirescu Ioan szaktárs az országos szaktanács titkára és szövetségünk alelnöke.

Mirescu szaktárs a modern szakszervezeti mozgalom összetételéről tart kimerítő előadást. Rámutat arra, hogy a háboru befejezéséig, majd azután még néhány évig az ó-romániai szakszervezeti mozgalom irányzata anarcho-szindikalista mozgalom volt, amely a Francia szakszervezeti mozgalom mintaképének volt hasonmása. Ez a tény lehetetlenné tette mozgalmunk konszolidálását. Mert hogyha a szakszervezet, a munkáskövetelések kiharcolása szempontjából harci szerv kell legyen, ugyanakkor a keretében elhelyezett tagjainak megfelelő támogatást és anyagi segítséget kell nyújtson a nehéz idők közepette.

A szakszervezeti mozgalom eme formája nem hozta meg a várt eredményt és így a romániai munkás mozgalom is áttért az angol-német szakszervezeti mozgalom mintájára, amely Erdély és Bánát területén már életben volt. Azonban a francia szakszervezeti mozgalom is elhagyta régi formáit és a nyugateurópai szakszervezeti mozgalom irányát követi.

A konferencia egyik célja — mondja Mirescu szaktárs — az, hogy utbaigazítást adjunk önöknek egy alapos szakszervezeti mozgalom kiépítésére. A prahovavölgyi munkásságnak tulerős kapitalizmussal szemben kell felvegye a harcot, minek következtében jól kiépített szakszervezetekre van szüksége úgy a munkás-öntudat, mint az anyagi tartalékok szempontjából.

A SZÖVETSEG TITKARI JELENTÉSE

Rusu szaktárs a prahovavölgyében dolgozó vas- és petróleum ipari munkások gazdasági helyzetéről tesz jelentést, rámutatva a petróleumipar termelés nagy fokú emelkedésére és ezzel szemben a munkásság isszonyu nyomorára.

A petróleumipar prosperitásának igazolására megemlíti, hogy míg 1929. évben a petróleum termelés 4.466.974 ezer tonnát tett ki, addig 1930-ban a termelés 8.466.205 ezer tonnára ruggott fel.

Ugyanezen időközben — a tulracionalizálás következtében a munkáslétszám 30.037-ről (1929. év) 15.856-ra apadt le 1934. évben. Ami a munkabérekkel illeti, annyira lecsökkentek, hogy a legminimálisabb életszükségleteket sem fedezik. Moreniben vannak munkások, kiknek napi keresete 20—45 lej között mozog. A tanult szakmunkások átlagos órabére nem haladja meg a napi 80—100 lejt. A tanulatlan munkások — akik a munkásság zömét teszik ki — nem keresnek többet átlagban, mint 30—40—50—60 lej naponta. Azonban e nyomoruságos bérekből még jönnek a levonások, úgyhogy az életstandard elképzelhetetlenül alacsony.

A SZAKSZERVEZETI SZABADSÁG GUZSBAKÖTÉSE

A prahovavölgyi munkásság eme siralmas helyzete, a szervezkedési szabadság guzsbakötése alapján állott elő. Itt az ostromállapot és cenzura kivételes alkalmazást nyernek. A nagy petróleumvállalatok befolyása a helyi hatóságok és sok esetben a központi hatóságok felett oly erős, hogy az ezen vidéken dolgozó munkásság törvényes jogai hatályon kívül esnek.

A petróleumvállalatokra vonatkozó ilyen kedvező légkör mellett, mindenütt munkarendeket akarnak meghonosítani, melyeknek rendelkezései az érvényben lévő törvényekkel éles ellentétben állanak. A munkarendek meghonosításával kiakarják küszöbölni a kollektív szerződésalkötések lehetőségeit, másrészből pedig ka-

szárnyafegyelmet vélnek bevezetni a munkások körében; hogy alárendelt rabszolgák felett parancsolhassanak.

Magatartásuk illusztrálására talán elég ha megemlítjük, hogy a fizetéses pihenő szabadság jogát bizonyos feltételekhez kötik, melyek között szerepel az is, hogy a szolgálati időből a munkásnak egy napi hiánya sem szabad hogy legyen.

A MUNKANÉLKÜLISÉG

Rusu szaktárs a munkanélküliség problémájával foglalkozik aztán és kimutatja, hogy a hivatalos megállapítások ellenére a prahovavölgyi munkanélküliek száma meghaladja a 15 ezret. A nagyszámú munkanélküliség a határtalan racionalizálás következménye. Csak a petróleumipar munkaadói utasították vissza a munkanélküli segélyalaphoz való 1%-os hozzájárulást, mint olyan egyezményt, mely a munkaadó- és munkásszervezetek, valamint a munkaügyi minisztérium között jött létre.

Rusu szaktárs jelentését azzal fejezi be, hogy a prahovavölgyében csak alaposan kiépített munkásszervezetek útján lesz majd lehetséges a mai szomorú állapotokat megváltoztatni.

RADACEANU ELVTARS FELSZÓLALASA

Rădăceanu elvtárs a szociáldemokrata párt nevében üdvözi a konferenciát. Rámutat arra, hogy pártfőtítkári minőségében az illetékes hatóságoknál több esetben tett lépéseket a prahovavölgyi szervezetek ellen történt visszaélések miatt. Mindig azt a választ adták, hogy utasítsát fognak adni a törvények tiszteletben tartására. Azonban ezek a visszaélések és zaklatások még ma sem szüntek meg, ami azt bizonyítja, hogy a központi hatóságok rendelkezéseit nem vették figyelembe. A magyarázatot könnyen megtaláljuk. A prahovavölgyi nemzetközi kapitalistáknak nagyobb a hatalmuk, mint a román kormányának, mert sehogyszem tetszik nekik, hogy munkásaik megengedhető életfeltételek és bérek mellett dolgozhassanak. De nem szabad elcsüggednünk. Minden erőnkkel oda kell hassunk, hogy a prahovavölgyében is visszaállítsuk a szakszervezeti szabadságnak legalább az a minimuma, amely az ország más részein van meg.

A KIKÜLDÖTTEK JELENTÉSEI

Az egyes helyiségek kiküldöttei részletes jelentéssel számolnak be a helyiségük viszonyairól. E jelentésekből megállapítható, hogy a munkásság nyomora kibírhatatlan. A hihetetlen alacsony munkabérek miatt munkabérekonfliktusok törnek ki, mindamellett, hogy a munkások szervezzenek. Az ilyen munkakon-

fliktusok kimenetele azonban legtöbbször nagyon kétséges. A hatóságok tudatosan minden legális mozgalmat kommunista mozgalomnak tüntetnek fel, hogy ezen az uton kompromittálhassák a szakszervezeteket.

Szakszervezeti szabadság nincs és a szervezkedni akaró munkástömegek útjába mind nagyobb és nagyobb akadályokat gördítenek. A vállalatok igazgatóságai hallatlan terort fejtenek ki annak érdekében, hogy a szervezkedést még csirájában elfojtsák.

A konferencia tárgyalásaiból leszűrt következtetések eredményeképpen Rusu szaktárs az alábbi határozati javaslatot olvassa fel, melyet a konferencia egyhangú lelkesedéssel tett magáévá.

HATÁROZATI JAVASLAT

A prahovavölgyi petróleumvállalatok munkásainak konferenciája a legerélyesebb módon tiltakozik a kapitalisták kíméletlen és embertelen kizsákmányolása ellen.

A konferencia követeli a kormánytól, hogy a munkástömegek érdekeit oltalmazó politikát kövessen és utasítsa a helyi hatóságokat a szakszervezeti szabadság tiszteletben tartására.

Tudatában annak, hogy csak komoly szakszervezetek létezése árán valósíthatók meg a munkafeltételek és munkabérek iránti követelések, a konferencia felhívást intéz a prahovavölgyi munkástömegekhez, hogy haladéktalanul kezdjék meg az erőteljes szervezkedést.

Egy céltudatosan irányított szervezkedési munka megindítására, a konferencia a következőket javasolja:

1. Utasítanak a helyicsoporthoz vezetői, hogy a körzetükben hívjanak össze műhelyértekezleteket, szervezkedési gyűléseket és taggyűléseket, ahol a szervezkedés fontosságát emeljék ki.

2. A műhely és gyári bizalmiférfi rendszert minden csoport építse ki, tekintettel e testület munkásszervezési fontosságára.

3. A konferencia kinyilatkoztatja, hogy a februári hónapot, szakszervezeti propaganda hónapnak tekintik és felhívja az összes szervezetek tagjait, hogy tagszerzés szempontjából a legerőteljesebb propagandát indítsák meg.

A konferencia felháborodással utasítja vissza a munkarendeket és utasítja a munkásokat, hogy kollektív szerződésalkötéseket, valamint a munkabérek és munkafeltételek megjavítása céljából, mindenütt indítsanak küzdelmet.

Követeli a konferencia, hogy a munkaügyi minisztérium a rendelkezésére álló eszközökkel hasson oda, hogy a petróleumvállalatok is fizessék az 1%-os munkanélküli alapot. Elhatározza még a konferencia, hogy az országos szaktanács és a Szövetség kebeléből kijelölt bizottság tegyen lépéseket az illetékes hatóságoknál, hogy a munkások sérelmei jogorvoslat nyervek.

Mirescu szaktárs zárszavában rámutat a szakszervezeti mozgalom kiépítésének igen nagy fontosságára és a mindvégig lelkes konferencia tanácskozásait ezzel lezárja.

Évi közgyűlés Zernesten

Január 24-én tartotta a zernesti helyi szakszervezet évi közgyűlését. A gyűlést Velcea Dumitru szaktárs nyitotta meg és egyben jelentést tett a vezetőség 1936. évi működéséről. Jelenti, hogy sikerült a múlt évben úgy a papír, mint a cellulozé-gyárak munkásait megszervezni és kollektív szerződést kötni és ezzel a munkásság anyagi helyzetét is megjavítani. A jelentést Comsa elvtárs egészíti ki.

Fazekas szaktárs a pénztári jelentést terjesztette elő, ami szintén eredményes munkát bizonyít. A csoport vezetősége egy munkás otthon részére helyet vásárolt és mindent el fog követni a jövőben is, hogy az otthont mielőbb felépíthessék a zernesti munkásság részére.

Albu szaktárs az ellenőri jelentésről számolt be, amit a közgyűlés tudomásul vett. Majd a jövő évi költségvetést szavazta meg a közgyűlés.

A jelölőbizottság kiküldése után Serbu kerületi titkár szaktárs tart előadást a munkásság gazdasági helyzetéről és a szervezkedés szükségességéről.

Végül a közgyűlés a következő szaktársakat választotta be az új vezetőségbe:

Elnök: Velcea Dumitru, másodelnök: Senchea Aurel és Albu Ioan, pénztáros: Fazekas György, segéd-pénztáros: Flucus Victor, jegyző: Comsa Anton. Ellenőrzőbizottsági tagok: Nagy Simon, Stroie Ioan és Bervel Cristian. Könyvtáros: Draia Gheorghe. Vezetőségi tagok: Tăran Ioan, Mastan Teodor, Mészáros Gábor, Richter György, Horváth István, Minea Ioan, Moroianu Ioan, Grempels Ferenc és Oancea Gheorghe.

Velcea szaktárs az új vezetőség nevében megköszöni a tagok részéről beléjük helyezett bizalmat, pár szóval küzdelemre bátorítja a munkásságot, majd a gyűlést befejezettnek nyilvánítja.

NAGYON HIDEG VAN.

Nagyon hideg van. — Mama, nagyon hideg van, fádom! Miért nem raksz tüzet? — kérdi anyjától egy bányamunkás kislánya.

— Mert elfogyott a szenünk, gyermekem.
— Miért nem hozatsz, ha elfogyott?
— Mert nincs rá pénzünk. Apának nincs keresete. Elbocsátották a munkából.
— Miért nem hagyták apát dolgozni?
— Mert nagyon sok szén van a raktárakba...

(La Lutte Syndicale)

Kizárási határozat. A cluji vas- és fémmunkások helyicsoporthjának vezetősége december hónapban tartott ülésén Stanese Ioan vasöntőt az alapszabályok 10-ik paragrafusában értelmében a szakszervezet kebeléből egyhangú határozattal kizárta.

A vezetőség

A jó könyv

Azok között a művelődési eszközök között, amelyek manapság a munkásságnak rendelkezésére állnak, a legfontosabbak egyike, talán a legjelentékenyebb, a könyv. Jó könyvet olvasni, nem csupán időöltés, hanem bizonyos körülmények között nagyértékű kulturmunka lehet.

Az olvasás értéke nemcsak annak a pillanatnyi magunkbaszivása, amit olvasunk. Az olvasás képzeletünkre új formát is ad, emlékezetünket élesíti, szabad és logikus gondolkodásra ösztönöz. Ezen a réven képesekké válunk arra, hogy a történeteknek különböző összefüggéseit megértsük és lelkiismeretes ítéletet alkothassunk arról, ami történik.

Nem nagyszerű, nem csodálatos valami-e, ha nagy költőink halhatatlan művei új szellemi formákat öltenek előttünk; ha a természetbúvárt követjük munkája során; ha az elemekhez, a természethez, az élő lényekhez és azok életkörülményeihez közelebb férközünk? Nem öröm, elégtétel-e, ha szellemi nagyjaink gondolataival megismerkedünk, ha azokat mint eleven tudományt az emberiség haladásának, az örömteljesebb életért folytatott harcnak szolgálatába állítják? Erre a célra barátokra van szükségünk, akik segítségünkre vannak munkánkban. Ezek a barátaink: a jó könyvek!

Körülbelül 500 év telt el az első nyomtatott könyv megjelenése óta. A máig megjelent könyveknek óriási befolyásuk volt egyesek életére is, de az embert környező dolgoknak, tehát a társadalomnak fejlődésére is. Hiszen a könyv nem csupán tényleges tudást képes közvetíteni, hanem az ember jellemét is befolyásolhatja. Éppen ezért ne azt olvassuk, amit sürkélünk, hanem a nyárspolgárok mondanak, hanem a jó költő, a gondolkodó, a természetbúvár, a művész műveit.

Bizonyára olyan könyvek is kerülnek kezünkbe, ha csak ezeket a jó könyveket olvassuk, amelyeket nem vagyunk képesek egyszerre olvasásra megérteni. Ilyenkor természetesen szükséges, hogy a meg nem értett részt másodszer is, esetleg többször is elolvassuk, mindaddig, amíg a szavak értelmét fölfogjuk. Nagy értéke van a tanító művekből kivonatok készítésének. Az alapgondolatoknak, a művek végső következményeinek összefoglalása, lerögzítése igen értékes anyagot szolgáltat, amelyet gyakran ördeménnyel használhatunk föl. A kivonatok készítésénél természetesen ügyelni kell arra, hogy azt, ami fontos, megkülönböztessük attól, ami mellékes.

Igaz, hogy a könyvnek megvan a maga művelőképességének határa. A művelődés egyéb eszközei: muzeumok, kiállítások, tanulmányi kirándulások, tanfolyamok, előadások stb. hivatottak arra, hogy kiegészítsék azt a tudást, amelyet olvasással szereztünk. Nem polgári, hanem proletár-művelődési, forradalmi szellemi kiképzésre van szükségünk! Erre kell törekednünk.

Mi a rossz könyv? A ponyvairodalom. És mi a ponyvairodalom? Az olyan könyv, amely tiszta üzleti érdeknek, szerzője és kiadója szellemi-irodalmi tehetlenségének köszönheti megszületését. A jó könyv és a ponyvairodalom abban különbözik egymástól, hogy a jó könyv művészetet foglal magában forma, jellemzés és a földolgozásra kerülő probléma szempontjából, a ponyvairodalom az élet hamis képét, kiagyalt és hazug érzelmeket közöl, feltűnést keltő címmel vagy címképével a szenzációéhségre, vagy az olvasó szexuális ösztönére spekulál és ostoba frázisaival őszinteség hiányára és nyárspolgáriasságra neveli az olvasót.

Az ugynevezett „könnyű olvasmányok“-ra való vágyakozás többnyire csak ürügyül szolgál rossz könyvek olvasására. Igen sok jó könyv van, amelyet minden megerőltetés nélkül lehet olvasni.

A ponyvairodalom elterjesztése méltán sorakozik a polgári kapitalista reakció konzervativizmusának egyéb fegyverei mellé, az alkohol mellé, a gricces, ugynevezett művészet és ugyanilyen mozidarabok mellé. Izlésünkre legnagyobb befolyást a sajtó gyakorolja. Aki rossz újságot olvas, az rossz könyveket is olvas.

A ponyvairodalom csak azért terjedhet el, mert anyaga a legrosszabb, legalantasabb tömegösztönöket elégíti ki. A rossz gazdasági viszonyoknak egyik következménye: a testi és szellemi működés korlátozása és sokan abban a véleményben vannak, hogy a képzeletben kell a feszültség enyhítését keresniük. Ennek fogva a ponyvairodalom elterjedése a fiataloknál szellemi és testi nyomorúságának is mindig egyik következménye, kifejezője. Már ezért is állást kell foglalnunk ehhez a problémához. És ezért kell minden erőnkkel előmozdítanunk a modern testi kultúrát és más testi, de egyben szellemi kiképzési lehetőséget is.

A ponyvairodalom eltéríti az olvasót annak a föl-

ismorésétől, hogy a mai, emberhez nem méltó gazdasági és társadalmi viszonyokat meg kell változtatni, ezeken javítani kell. A rossz könyv a művelődés egyéb akadályozói együtt elvon tőlünk sok értékes erőt, amelyre a jobb társadalmi berendezésért folytatott harcunkban szükségünk van, sőt amely nélkülözhetetlen ebben a küzdelemben.

A ponyvairodalom elterjedése ellen a leghatásosabb ellenszer: a munkásoknak jó könyvek rendszeres árusítása, a meglévő munkáskönyvtárak kiépítése.

A munkásságnak a ponyvairodalmat vissza kell utasítania! A munkás és a jó könyv együvé tartozik. Egymásnak jó barátaivá kell válniok!

„A gyermek szemtelenkedik“

„Amikor én tanonc voltam ilyesmi nem volt megengedve“ — halljuk igen gyakran a panaszt a tanonc ellen, az idősebb szaktársaktól. „A gyerek nagyon szemtelenkedik“ — mondják igen gyakran nemcsak a tanonc közvetlen oktatói, hanem a szülők is. Az ilyen és ehhez hasonló kifakadások alkalmával persze elfelejtik, hogy amikor ők tanonckodtak, őket is ilyen vádakkal illették, mintahogy ez évszázadok óta történik, nemzedékről nemzedékre.

Mi az oka e panasz meg-megisméltődésének? A tanonc helyzetének a természetéből adódik ez. A tanonc mindenki alárendeltje. Az üzemvezető, mester, segéd, segédmunkás, akiknek mindegyike azt követeli, hogy az ő parancsát teljesítse. És jaj neki, ha egyikkel való elfoglaltsága következtében a másiknak parancsát nem teljesíti. Ilyenkor a vádoló szavak mégcsak enyhe alakjai a megpironkadtásnak. Vannak üzemek, amelyekben a tanonc is kell vezessen munkanaplót, tehát azt sem tudja, hogy a teljesített parancsok különbözősége miatt, mely munkateljesítményt vezesse a naplóba, azonkívül sok esetben a „vilálmvezető“ szerepe is jut neki, ha a segédet valamely helytelenül, vagy hibásan végzett munka miatt felelősségre vonják. Ilyenkor az illető a tanoncon tölti ki „mérget“.

A tanonc „szemtelenné“ válásának legfőbb oka abban rejlik, hogy rendszerint céltáblája a segédek tréfálkozásának, vicceinek. Ilyen esetben a fiatalság egyénisége szerint mutatkozik ennek visszahatása. Egészen logikus és érthető, ha ilyen esetben az illető akként igyekszik magáról elhárítani azt, hogy nevetőség tárgyává legyen, hogy a tréfálkozás, a vicc élet visszafordítja, ebben az esetben azután a segédek még tetlegességre is vetemednek, hogy pofonok utján szerezzék vissza a veszélyben forgó „tekintélyt“.

Ezek a rövid, de a tanonc számára fájdalmas közjátékok a legtöbb esetben le nem becsülendő kárt okoznak a szakszervezeti életben. Ha például a pofozó segéd történetesen vezetőserepet tölt be a szakszervezetben a tanoncnak nem ébreszti fel semmiféle agitáció és meggyőzési kísérlet az érdeklődést a szakszervezet iránt, mert mindig arra gondol, hogy a kínzója vezérkedik ott. Kétségtelen, hogy a pofozás és hasonmódszerek nélkül is biztosítható a tanonc megértése. Nem szabad elfelejteni, hogy a jó példa az iljúságnál sokkal fogékonyabb talajra talál. Minden szakszervezeti tagnak látnia kell a tanoncba a jövőendő harcostársát, akit ebben a korban már elő kell készítenie jövőendő feladataihoz. Viszont, akik nem tudnak ízeszkönni erről a középkori módszerről, azokat a szakszervezeti vezetők és bizalmiak oktassák ki arra, hogy a pofozkodás középkora elmúlt és hogy ma már a tanoncnak is joga van emberhez illő becsületes bánásmóddhoz, nemcsak a munkáltatója, hanem mindegyikük részéről, akiknek az a feladatuk, hogy a tanoncot neveljék és oktassák.

Köszönetnyilvánítás. Ezuton mondok köszönetet mindazoknak, akik felejtethetlen férjem betegsége alatt és elhalálása alkalmával anyagi segítségben részesítettek és a temetésen való részvételükkel igyekeztek fájdalmunkon enyhíteni.

Özv. Platinka Emilné és gyermekei

—O*O—

Köszönetnyilvánítás. Elhalt Stroner Albert szaktársunk hátramaradott özvegye és gyermekei ezuton is hálás köszönetet mondanak a petrosani vasas szakszervezetnek, férje hosszas betegsége alatt nyújtott támogatásért, ugyszintén köszönetet mondanak mindazoknak, akik a temetésén résztvettek.

—O*O—

Felhívás. A központi titkárság ezuton is felhívja a helyi csoportok vezetőségét, hogy a január hó folyamán kiküldött kérdő-íveket haladéktalanul, pontosan kitöltve a központi irodának küldjék be.

Központi Titkárság

Platinka Emil

Meghalt Platinka Emil szaktárs, caláni csoportunk volt buzgó és kitartó hűséges tagja.

Platinka szaktárs 1886-ban született. A vasöntő mesterséget tanulta ki. Fiatal, alig 21 éves korában, 1907-ben belépett a vasas szervezetbe és mindhaláláig tagja is maradt a szervezetnek. A 30 éves tagsági ideje alatt, nemcsak mint közkatona vette ki részét a munkásmozgalomból, hanem annak vezetője, buzgó uttörője volt. Hosszu éveken keresztül volt elnöke a caláni szervezetnek, mely idő alatt sokszor szenvedett üldöztetést ellenfeleink részéről és végzetes betegségét, mely végzett aránylag még fiatal életével, azt is így szerezte. Még 1934-ben, egy általános házkutatás alkalmával, lakásán megtalálták a caláni vasas szakszervezet lobogóját — amit különben nem titokban őrzött, hiszen mindenki tudott a csoport nyilvánosan felavatott zászlójáról — mégis, Platinka szaktársat megkötözve, a zászlóval együtt, Simeriára kísérték és ott napokon keresztül egy hideg pincébe tartották bezárva. Ez alkalommal olyan betegséget szerzett, amit már soha nem tudott kiheverni. Míg végül kioltotta életét.

A mindenki által szeretett békés és becsületes szaktársunkat a caláni munkásság teljes részvéte mellett, január hó 22-én temették el. A sírnál Gärbovean szaktárs mondott búcsúztatót Szövetségünk és a szervezett szociálista munkásság nevében. A végtisztességen megjelent a caláni munkásdalárda és zenekar is.

Platinka szaktársunk igazi mintaképe volt a tetőtől talpig becsületes, igaz munkástelevéri szertettől áthatott, szervezet szociálista munkásnak. Emlékét nemcsak a jelen, hanem a jövő munkásgenerációja is szeretettel fogja megőrizni.

—O*O—

A demokratikus Franciaországban 40 óras — a fasiszta Németországban 60 óras heti munkaidő van

A demokrácia és fasiszmus között folyik a harc világszerte. Hogy ebben a harcban a munkásosztálynak miért kell a demokrácia soraiban harcolnia erre már számtalan esetben hoztunk fel példákat szakkapunkban. Ezeket most kibővítjük egy rendkívüli fontossal a munkásosztály szempontjából.

A francia munkásság szabad szervezetei erejénél fogva kivívta a heti 40 óras munkaidőt. A Blum-kormány a munkásság követelésének engedve törvényileg biztosította a dolgozók számára a 40 óras heti munkaidőt. A törvényhozó testületek már megszavazták a törvényhozó testületet és most van folyamatban a gyakorlati keresztülvitale. Előljár ebben a vasipari munkásság, melyet sorra rendre követ a többi szakma munkássága. A francia példának óriási jelentősége van nemzetközi szempontból is. Ismeretes, hogy a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal megkísérelte kongresszusai által nemzetközileg bevezettetni a 40 óras munkaidőt, melytől a munkanélküliség nagyban enyhülését is remélni kell. Ez a kísérlet azonban meghiúsult a munkáltatói és reakciós kormánykudöttek összefogása következtében. Ezt a rideg és észszerületlen álláspontot legalább is országos viszonylatban megörte a francia munkásság, amely példát mutatott ezzel a többi országok munkásságának is, hogy harc által végül mégis elérhető a munkásság célkitüzése.

És ugyanakkor egy másik esemény:

A fasiszta Németországban „szabályozták“ a munkaidőt az építőiparban. Ez akként történt, hogy

az egykori demokratikus kormányzat által bevezetett 48 órai munkaidőt hatályon kívül helyezték és e helyett bevezették a napi 10. heti 60 óras rendes munkaidőt,

amelyen felül még tulidót is tartozik dolgozni a munkás, az „új négyéves gazdasági terv megvalósítása érdekében“. A hitleri rendelet szerint az építőmunkásság köteles az éjszakai órákban is dolgozni!

Ime a demokrácia és fasiszmus közötti eltérés. A demokrata ország munkássága kivívja a 40 óras munkaidőt, a szabad szakszervezetei által, a fasiszta állam munkássága elveszti a 48 óras munkaidőt, mert a fasiszta kényszer-szakszervezetek mukkanai sem mernek a „Vezér“ parancsa ellen.

Ez csak eléggé szemléltető példa arra, hogy a munkásságnak mi a kötelessége saját érdekei szempontjából.